

OPEN ACCESS

Manuscript ID:
TAM-06012021-4167

Volume: 6

Issue: 1

Month: July

Year: 2021

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

Received: 20.04.2021

Accepted: 15.05.2021

Published: 01.07.2021

Citation:

Sathya Jothi, K. "Life of Agricultural People in the 'Chool' Novel." *Shanlax International Journal of Tamil Research*, vol. 6, no. 1, 2021, pp. 79–86.

DOI:

<https://doi.org/10.34293/tamil.v6i1.4167>

*Corresponding Author:
joyasri29@gmail.com

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License

Life of Agricultural People in the 'Chool' Novel

K. Sathya Jothi

(F10301), Full Time Ph.D. Scholar

Research Department of Tamil, Lady Doak College, Madurai

<https://orcid.org/0000-0002-4001-3821>

Abstract - Anthropology plays a very important role in the fields of fully researching man. The main reason for this may be that anthropology reveals the biological norms and morals of man. Anthropological elements and theories play an important role in the modern world today. Among such novels Cho. Thurman's Sahitya Academy Award winning novel 'Chool'. The highlight of the day is to showcase the natural biology of the Karisal dialect agricultural people. Usually, the biography of agricultural people is centred on their land and land-based activities. Thus, the land-based activities of the Karisal land agrarian population are well documented today. This article is based on the anthropological study of the biographies of agricultural people such as occupations, beliefs, customs and rituals.

Key Words: Tamil Nowels, Chool, Cho. Pharmar, Anthropology, Agriculture, Natural Knowledge, Habits, Rituals, Religious Beliefs, Penalties

References

1. Thurman, Cho., 'Chool', Adayalam Publishing, Trichy, 2016.
2. Bhakthavatsala bharathi, 'pannpaattumaanidaviyal', Manivasakar Publishing House, Chennai, 1990
3. https://www.tamildigitalibrary.in/admin/assets/book/TVA_BOK_0006106

சூல் புதினம் காட்டும் வேளாண் மக்களின் வாழ்வியல்

க. சத்ய ஜோதி

(F10301)

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

தமிழ் உயராய்வு நடுவம்

டோக் பெருமாட்டி கல்லூரி, மதுரை

ஆய்வுச்சுருக்கம்

மனிதனைப் பற்றி முழுமையாக ஆராயும் துறைகளுள் மானிடவியலுக்கு மிக முக்கியப்பங்கு உள்ளது. மனிதனுடைய வாழ்வியல் நெறிகளையும் ஒழுக்கலாறுகளையும் மானிடவியல் புலப்படுத்துவதே இதற்கு முக்கியக் காரணமெனலாம். தற்காலத்தில் மானிடவியல் கூறுகளும் கோட்பாடுகளும் புதின உலகில் முக்கியப்பங்கு வகிக்கின்றன. கரிசல் காட்டு வேளாண் மக்களின் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வியலைப் புலப்படுத்துவது புதினத்தின் சிறப்பாகும். வேளாண் மாந்தர்களின் வாழ்வியல், அவர்களின் நிலத்தையும் நிலம் சார்ந்த செயல்பாடுகளையும் மையமிட்டதாகவே அமையும். அவ்வகையில் கரிசல் நிலவேளாண் மக்களின் நிலம் சார்ந்த செயல்பாடுகளை இப்புதினம் பதிவு செய்துள்ளது. “சூல்” புதினத்தில் வேளாண் மாந்தர்களின் தொழில், நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், சடங்குகள் போன்ற வாழ்வியல் சிந்தனைகளை, மானிடவியல் அடிப்படையில் ஆய்வதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. **முக்கியச் சொற்கள்:** தமிழ் நூல்கல், நாவல், சூல், சோ, தர்மன், மானிடவியல், வேளாண் தொழில், இயற்கைசார் அறிவு, பழக்கவழக்கங்கள், சடங்குகள், சமயநம்பிக்கைகள், தண்டனைகள்.

முன்னுரை

விலங்குகளை வேட்டையாடிக்கொண்டு, நாடோடியாக வாழ்ந்து திரிந்த மனித சமுதாயத்தை, நாகரிக சமுதாயமாக மாற்றியது வேளாண்மைத் தொழிலே ஆகும். அறிவியல் மாற்றத்திற்கும் காலமாற்றத்திற்கும் ஏற்ப, இன்று வேளாண்மைத் தொழில் பல மாற்றங்களைக் கண்டுள்ளது. இத்தொழிலையே வாழ்வாதாரமாகக் கொண்டு வாழும் வேளாண் மக்களுக்கென்றே சில தனித்த ஒழுக்கலாறுகள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், சமயச்சிந்தனைகள் உள்ளன. வேளாண் மக்களின் பண்பாட்டுக் கூறுகளைத் தம் படைப்புகளில் பதிவு செய்யும் புதின எழுத்தாளர்கள் ஒருசிலரே. அவர்களுள் “சோ. தர்மன்” முக்கியமானவராக விளங்குகின்றார். கோவில்பட்டி வட்டாரத்தில்

உள்ள “உருளைக்குடி” கிராமத்தில் வாழும் வேளாண் மக்களைப் பற்றி “சூல்” புதினத்தில் பதிவு செய்துள்ளார். சூல் புதினத்தில் இடம்பெறும் வேளாண் மக்களின் வாழ்வியலை ஆய்வுசெய்வதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

மானிடவியல்

மனிதனைச் சமூகம், பண்பாடு, காலம் என அனைத்து நிலைகளிலும் உடல், மனம் ஆகியவற்றைத் தாண்டி மனித இனம் என்ற நிலையில் ஆராயும் துறையே மானிடவியல். “மனிதனைப் பற்றிய அறிவியல்” என்று மானிடவியல் பற்றிப் பக்தவத்சல பாரதி தம்முடைய “பண்பாட்டு மானிடவியல்” என்னும் நூலில் கூறுகின்றார். “மானிடவியலை நான்கு பரிமாணங்களில் காண வேண்டியது அவசியம். அவை:

1. கடந்தகால மனிதனை அறிவது
2. நிகழ்கால மனிதனையும் வருங்கால மனிதனையும் அறிவது
3. மனிதனை உயிரியல் சார்நிலையில் அறிவது
4. மனிதனைப் பண்பாட்டு நிலையில் அறிவது”

சூல் புதினத்தில் வேளாண் மக்களுடைய பண்பாட்டுக் கூறுகளை ஆராய்வதால், இக்கட்டுரை மானிடவியல் ஆய்வோடு தொடர்புடையதாகிறது.

வேளாண் தொழில்

சோ. தர்மனுடைய “சூல்” புதினத்தில் இடம்பெறும் கதைமாந்தர்கள் வேளாண் தொழிலையே முதன்மையான தொழிலாகக் கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் குழுவாக இணைந்து வேளாண்மைத் தொழிலில் ஈடுபடுவதைப் புதினத்தில் பல இடங்களில் காணமுடிகின்றது. கண்மாய் நீர்ப்பாசனத்தை மூலாதாரமாகக் கொண்டே உருளைக் குடிகிராமத்தின் உழவுத்தொழில் அமைகின்றது. ஊரில் உள்ள பலரும் ஒன்று கூடி வேளாண் தொழிலைச் செய்கின்றனர். அதன்படி கோடை உழவு, கூட்டு உழவாக அமைவதையும் அனைவரும் சேர்ந்து பணிபுரிதலையும் ஆசிரியர் இவ்வாறு பதிவு செய்கின்றார். “கோடை நேரங்களில் உழவு வேலை செய்ய கூட்டு உழவுதோதாயிருக்கும். நான்கு பேரோ ஐந்து பேரோ சேர்ந்து, ஒவ்வொருத்தர் நிலத்தையும் உழுவது” (சூல் ப.11) இவ்வாறு நடைபெறும் உழவுப்பணிகளுக்குப் பின் நடவு வேலைகள் நடைபெறுகின்றன. வளர்ந்த விதை நாற்றுக்களை வயலின் அனைத்து இடங்களிலும் நடுதலை நடவுப்பணியாகும். கடவுளை வணங்கி முதல் நடவுபுரிதலைச் சோ. தர்மன் தம் புதினத்தில் கூறியுள்ளார். “அய்யனாரப்பனைக் கும்பிட்டு முதல் நடவுதொடங்கும் பொங்கலுக்காக ஊரே கூடிக் கண்மாய்க் கரையில் நிற்கிறது.... நாணையிலிருந்து நடவு வேலைகள்

ஆரம்பித்துவிடும்.” (சூல் ப.56) என நடவுப் பணிகள் தொடங்குவதை அறியமுடிகின்றது. மேலும் உருளைக்குடிக் கிராம மக்கள் வேளாண் தொழிலை மகிழ்வுடனே செய்கின்றனர் என்று “சூல்” புதினம் புலப்படுத்துகின்றது. “காடுகளில் விதைப்பு முடிந்துவிட்டால், அடுத்து வயல்களில் நடவு ஆரம்பித்து விடும். அப்புறம் களையெடுப்பு, கதிரறுப்பு என்று ஜனங்கள் சந்தோஷத்தையே விதைத்தார்கள்.” (சூல் ப.68) உருளைக் குடிக் கிராம மக்கள் வேளாண் தொழிலில் மகிழ்ச்சியாக ஈடுபட்டுள்ளனர்.

உழவிற்கு முதன்மை தேவையாக நீர் அமைந்துள்ளது. “சூல்” புதினத்தில் காட்டப்படும் மக்கள், கண்மாய் நீர்ப்பாசனத்தை நம்பி வாழும் மக்கள் என்பதால் அவர்கள் கண்மாயைப் பாதுகாத்துப் பராமரிப்பவர்களாக உள்ளனர். உருளைக்குடி கிராம மக்கள் கண்மாய்க் கரைப் பாதுகாப்பிற்குச் சங்குஞ் செடிப் புதர்களையும் பனைமரங்களையும் வளர்க்கின்றனர். இவற்றின் வேர்கள் சல்லடைகளாய் அமைந்து மண் அரிப்பைத் தாங்குவதால் கண்மாய்க் கரைகளில் இத்தாவரங்களை வளர்ப்பதை அறியலாம். நீராதாரத்தைப் பேணிக்காக்க, வருடந்தோறும் இவர்கள் கண்மாயைத் தூர்வாருகின்றனர். “எட்டயபுரம் ராஜாவின்கண்காணிப்பிலுள்ள எல்லாக் கண்மாய்களும், ஊரணிகளும், தெப்பங்களும், நீராவிசளும் கோடையில் குடிமராமத்து செய்யப்பட்டு விவசாயத்திற்கு மழைநீர் சேமிக்க தயார் நிலையில் வைக்கப்படும்.” (சூல் ப.3) ஊர்மக்கள் அனைவரும் இணைந்தோ அல்லது குறிப்பிட்ட சமூகத்தினர் மட்டும் தாமாக்கமோ தூர்வாரி, மராமத்து செய்வதே குடிமராமத்து ஆகும். “உருளைக்குடி” கிராமமக்கள் அனைவரும் இணைந்து கண்மாயை மராமத்துச் செய்தலை ஆசிரியர் விரிவாக விளக்குகிறார். குடிமராமத்து செய்தபின் தூர்வாரிய குப்பைகளை வயல்களுக்கு

உரமாகப் பயன்படுத்த சேமித்து வைக்கின்றனர். “காடுகளிலும் தோட்டங்களிலும் வயக்காடுகளிலும் வரிசைவரிசையாய் கரம்பை மண் குமிகள் அணிவகுத்து நிற்கும்...குப்பைகுமிகளைச் சிதறி அதன்மேல் கரம்பை மண்ணைச் சிதறி, அப்புறம் கோடை உழவு,நிலம் மணப் பெண்ணாய் கனிந்துகிடக்கும்.” (சூல் ப.3) ஊர் மக்கள் அனைவரும் இணைந்து வேளாண் தொழிலில் ஈடுபடுவதாக ஆசிரியர் காட்டுகிறார்.

பிறதொழில்கள்

உருளைக்குடிக்க கிராமத்தில் வேளாண்மைத் தொழிலே முதன்மையான தொழிலாக இருந்தாலும் அதனைச் சார்ந்துபிற தொழில்களும் இயங்குவதைக் காணலாம். கால்நடைவளர்ப்பு, வேளாண் கருவிகள் செய்யும் இரும்புப் பட்டறைத் தொழில், மண் பாத்திரங்கள் செய்யும் தொழில், துணிவெளுக்கும் தொழில், பனைத்தொழில் போன்ற தொழில்கள் யாவும் வேளாண் மக்களைச் சார்ந்தவையாக உள்ளன. எருமை மாடுகளை வளர்க்கும் கொப்புளாயி, மண்வெட்டி, கடப்பாரை, வெட்டரிவாள், வீச்சரிவாள், கலப்பைக் கொழுவு போன்ற வேளாண் இரும்புக் கருவிகள் செய்கின்ற சண்முகன் ஆசாரி, மண்பாத்திரங்கள் மட்டுமே செய்து அப்பாத்திரங்களுக்குக் கூலியாகத் தானியங்கள், காய்கறிகள், பயறுகள் முதலியவற்றை வாங்கிச் செல்லும் செண்பகவேளார், வேளாண் மக்களுடைய துணிகளை வெளுக்கும் சாத்தன் மற்றும் செவந்தி, பனைத் தொழிலைச் செய்து வாழும் எலியன் என்று பல்வேறு தொழில்களைச் செய்யும் கதைமாந்தர்கள் இப்புதினத்தில் இடம்பெற்றிருக்கின்றார்.

தொழில் நுணுக்கங்கள்

வேளாண் தொழிலில் உள்ள பல நுணுக்கங்களைச் சோ. தர்மன் “சூல்” புதினத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். உழவுத்தொழிலின் முதல் படிநிலையாக, விதைகள் தயாரிப்பு

அமைந்துள்ளது. “தங்கள் தோட்டங்களில் விளைந்த வாட்டசாட்டமான மிளகாய் வற்றல்களைப் பிரித்துத் தனியே வைத்திருப்பார்கள். அதுதான் விதைவற்றல். வத்தல்களை இரண்டாய் ஒடித்து விதைகளை, விரித்து வைத்துள்ள துணிகளில் தட்டித்தட்டி விழுத்தாட்டி சேகரிக்க வேண்டும்.” (சூல் ப.25) என்று விதைகள் தயாரிக்கும் முறையைச் சூல் புதினம் விளக்குகிறது. விதைகள் தயாரிப்பிற்குப் பின் உழவுப்பணி நடைபெறும். இவ்வழவுப் பணி பருவமறிந்து நடைபெறுதலையும் அதன் முக்கியத்துவத்தையும் இப்புதினம் உணர்த்துகிறது. “கரிசல் காட்டை விதைப்புக்கு தயார்படுத்துவதே இந்தக் கோடை உழவுதான். கண்மாயின் கரம்பை மண்ணையும் சந்தனமாக, மக்கிய குப்பையையும் கரிசல் மண்ணோடு கலந்துபக்குவப்பட வைப்பதே கோடை உழவுதான்” (சூல் ப.19) என்று கோடை உழவின் முக்கியத்துவத்தைக் கூறுகிறது “சூல்” புதினம். மேலும் “வெத்தல வெவசாயத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஆத்துத் தண்ணியும் வேணும், கெணத்துத் தண்ணியும் வேணும். அப்பத்தான் வெத்தலையில காரம் இருக்கும்” (சூல் ப.105) என்று பெரிய நாடார் மூலம் வெற்றிலை பயிரிடுவதிலுள்ள நுணுக்கத்தை உணர்த்துகின்றார் சோ. தர்மன். “விதைக் கடலை உடைப்பு என்பது ஒரு நுணுக்கமான வேலை. கடலைப் பருப்பின் மேல் மூடியிருக்கும் மெல்லிய சிவப்புத் தொலியில் இலேசாக காயம் பட்டாலும் கடலைச் செடிமுளைக்காது. ரொம்பவும் கோளாறாக உடைக்க வேண்டும்.” (சூல் ப.24) என்று விதைக்கடலை தயாரிக்கும்போது கவனமுடன் செயல்பட வேண்டும் என்கிறது இப்புதினம்.

இயற்கைசார் அறிவு

மண்ணையும் விண்ணையும் நம்பிவாழும் உருளைக்குடி வேளாண் மக்கள் இயற்கை சார் அறிவுடையவர்களாக விளங்குகின்றனர். அவர்கள் தங்களைச் சுற்றியுள்ள உயிர்களின்

செயல்பாடுகள், தங்கள் பயிர் உற்பத்திக்கு எவ்வகையில் பயன் விளைவிக்கும் என்று கணிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர்களாகத் திகழ்கின்றனர். அவர்கள் பனைமரங்களில் உள்ள தூக்கணாங் குருவிகளின் கூடுகளைக் கொண்டே அவ்வாண்டு மழையினைக் கணித்தலை இதற்குச் சான்றாகக் காட்டலாம். “தூக்கணாங்குருவிக் கூடுகளில் கீழ்ப்பக்கம் உள்ளவாசல் போக, பக்கவாட்டில் ஒவ்வொரு கூட்டிலும் ஒருவாசல் இருக்கும். இந்தப் பக்கவாட்டு வாசல்கள் தெற்கு பக்கம் பார்த்தபடி பெரும்பான்மையாக இருந்தால் அந்த வருசம் வடக்கத்தி மழை அதாவது வடகிழக்கு பருவமழை ஜாஸ்தி” (சூல் ப.7) என்று முத்துவீரன் என்னும் கதைமாந்தரின் வழி மழையைக் குறித்த கணிப்புகளை ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார். மேலும் நாமக்கோழி என்னும் பறவையின் வரவினை வைத்து, அவ்வாண்டு வேளாண் விளைச்சலை “உருளைக்குடி” மக்கள் உறுதி செய்து மகிழ்தலையும் கூறலாம். “நாமக் கோழியின் வரவு என்பது ஒரு பறவையின் வரவு மட்டுமல்ல. கிராமத்தின் செழிப்பையும், அவ்வருட வெள்ளாமையின் உத்திரவாதத்தையும் மழை அதிகரிப்பையும் நீர்நிலைகளின் நிரம்பலையும் உறுதிசெய்து கிராம மக்களின் சந்தோஷத்தையும் குதூகலத்தையும் கொண்டு சேர்க்கும் வரவாகும்” (சூல் ப.67) உருளைக்குடியில் வாழும் வேளாண் மக்களுடைய இயற்கைசார் அறிவினை இவற்றிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

பழக்கவழக்கங்கள்

பழக்கவழக்கம் என்ற சொற்றொடருக்கு அ. கந்தசாமி, தம்முடைய “பழந்தமிழரின் பழக்கவழக்கங்கள்” என்னும் நூலில் விளக்கம் தந்துள்ளார். “பழக்கம் என்பது ஒருவர் பழகிய முறை பற்றி வருவது... வழக்கம் என்பது பலர் மேற்கொண்ட நடைமுறையால் அமைவது” ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும் ஏற்ப மனிதனுடைய பழக்கவழக்கங்கள் மாறுபட்டுக்

காணப்படுகின்றன. சமயம், பண்பாடு போன்றவற்றைச் சார்ந்து இப்பழக்கவழக்கங்கள் அமைகின்றன. கரிசல் நில மாந்தர்களான உருளைக்குடி மக்களுக்குத் தொழில் சார்ந்தும் சமூகம் சார்ந்தும் உள்ள பழக்கவழக்கங்களைச் “சூல்” புதினம் பல இடங்களில் பதிவுசெய்துள்ளது.

சமூகம் சார்ந்த பழக்கவழக்கங்கள்

உருளைக்குடியில் எந்தவொரு பொது நிகழ்வு நடைபெற்றாலும் குறிப்பாக ஊர்ப்பஞ்சாயத்து நடைபெற்றால் அதனை ஊர்மக்களுக்கு முன்பே அறிவிக்கும் “ஊர்ச் சாற்றுதல்” நிகழ்வு நடைபெறும். மாதாயி தான் காதலித்த கருப்பனால் திருமணத்திற்கு முன்பே கருவுறுகின்றாள். இதற்குத் தான் பொறுப்பாக முடியாது என்று கருப்பன் அவளை மணம் புரியமறுப்பு தெரிவிக்க, மாதாயி பஞ்சாயத்தினை ஊர்ச்சாற்றிக் கூட்டுகின்றாள். மேலும் கண்மாய்க் கரையைத் திறக்கும்பொழுதும் அடைக்கும் பொழுதும் ஊர்ச்சாற்றுதலைச் “சூல்” புதினம் பதிவுசெய்துள்ளது. இப்புதினத்தில் தொத்தல்பகடை என்னும் கதைமாந்தரே ஊர்ச்சாற்றுபவராக உள்ளார். “அய்யாமாரே, அம்மாமாரே, நல்லா கேட்டுகோங்க சாமிமாரே! நாளைக்கு நம்ம ஊரு கண்மா நட சாத்தப் போறாங்க” (சூல் ப.3) எனத் தொத்தல் பகடை கண்மாய்க்கரையை அடைக்கப் போகும் செய்தியை, ஊர்ச்சாற்றி அறிவிக்கின்றார். உருளைக்குடிச் கிராம வேளாண் மக்கள் தானியங்களை ஊர்ப்புறத்தில் உள்ள மொட்டப்பாறையில் காயப்போடு வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்வாறு காயப்போடும் தானியங்களைப் பறவைகளுக்கு உணவாக அளிப்பதைச் சோ. தர்மன் குறிப்பிடுகின்றார். “எந்நேரமும் அவித்த நெல்லும், குருதவாலியும் தானியங்களும் காய்ந்து கொண்டிருக்கும். பறவைகளுக்குத் தன் கைவிரித்து உணவளிக்கும் மொட்டப்பாறை. காவலுக்கு யாருமே இருக்க மாட்டார்கள். எவ்வளவு பறவைகள் வந்து காயும் தானியங்களைத் தின்றாலும், யாரும்

விரட்டக் கூடாது. தலைமுறை தலைமுறையாய்த் தொடரும் இப்பழக்கம், அவ்வூரில் பயமின்றிப் பறவைகள் வாசம் செய்ய வழிவகுத்துவிட்டது.” (சூல் ப.152) மனிதநேயத்தைத் தாண்டிப் பிறையிர்களையும் நேசிக்கும் உயிர்த்நேயம் இம்மக்களிடம் இருப்பதை அறியமுடிகின்றது.

தொழில் சார்ந்த பழக்கவழக்கங்கள்

வேளாண் மக்களின் தொழில் சார்ந்த பழக்கவழக்கங்களையும் “சூல்” புதினம் வெளிப்படுத்துகின்றது. நிலவொளி இருக்கின்ற இரவுவேளைகளில் வேளாண் பணிகள் செய்தலை உருளைக்குடி கிராமமக்கள் வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். “இரவு மலை இறைக்கவும் தண்ணீர் பாய்ச்சவும் பெரும்பாலும் நிலாவே பயன்படும்... விதைவித்துக்களை தயார்பண்ணி பத்திரப்படுத்துவது பெரும்பாலும் நிலாவெளிச்சத்தில் தான்” (சூல் ப.24) மேலும் ஒவ்வோர் ஆண்டும் குறிப்பிட்ட ஒருவரின் வயலில் நடவுசெய்த பின்பே மற்றவர்களுடைய வயல்களில் நடவுமேற்கொள்வர். “இந்த வருடம் முதல்நடவு பொன்னையா ரெட்டியார் வயலில் என்று ஊர் முடிவு செய்திருந்தது. மடைக்குடும்பன் முதல் நெல் நாற்று முடியை கும்பிட்டு குடும்பச்சியின் கையில் கொடுக்க, கும்பிட்டு வாங்கிய குடும்பச்சி முதல் நாற்றைத் தண்ணீருக்குள் பதித்து நட்டாள்” (சூல் ப.56) என்று நடவுத் தொழிலை இம்மக்கள் தொடங்கும் முறையை ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார். மேலும் இவர்கள் தங்கள் கால்நடைகளின் தீவனத்திற்குப் பருத்திக் கொட்டை ஆட்டுவதற்கு ஊர்ப்பொது உரல்களையே பயன்படுத்துகின்றனர். “மேலக்களத்து பொது உரல்களில் மாடுகளுக்குப் பருத்திக்கொட்டை ஆட்டுபவர்களின் கூட்டம் நிறைந்திருந்தது.” (சூல் ப.66) இத்தகைய பொது இடங்களே மக்கள் கூடிப் பேசும் இடங்களாகவும் அமைந்திருக்கின்றன என்பதைச் சோ. தர்மன் இப்புதினத்தில் பதிவு செய்துள்ளார்.

சமய நம்பிக்கைகள்

மனிதன் தான் சார்ந்துள்ள சமயத்திற்கு ஏற்பபல நம்பிக்கைகளைக் கொண்டிருக்கிறான். சோ. தர்மன் தன்னுடைய “சூல்” புதினத்தில் வேளாண் மக்களின் சமயம் சார்ந்த நம்பிக்கைகள் சிலவற்றையும் பதிவுசெய்துள்ளார். உருளைக்குடி மக்கள் சில சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு கிடைக்காதபொழுது சாமியாடலின் மூலம் உரிய வழிமுறைகளைப் பெற்றுச் செல்லுகின்றனர். சான்றாக, வெளியூரைச் சேர்ந்த ஒருவன், தண்ணீரை வேகமாகக் குடித்ததில் புரையேறி மூச்சுவிடத் திணறுகின்றான். அப்போது ஒரு பெண்ணை உதவிக்கு அழைக்க எண்ணி அவளைப் பின்புறமாகப் பிடித்ததால் அவன் கள்வன் என்று வீண்பழி சாற்றப்படுகின்றான். இதனால் ஊர்மக்கள் அவனைத் துரத்த, கண்மாயில் குதித்து நீந்த முடியாமல் அவன் இறந்து விடுகின்றான். சிலநாட்களுக்குப் பின் சாமாயி என்னும் கர்ப்பிணிப் பெண் திடீரென்று மூர்ச்சையடைகின்றான். அப்போது இருளி என்னும் பெண் இறந்த கள்ளனாகச் சாமியாடுதலையும் தன்னைக் கள்ளன் சாமியாக வழிபட்டால் கர்ப்பிணிப் பெண்ணைக் குணமாக்குவதாகக் கூறுகிறார். கண்மாயில் ஊர்மக்கள் மீன்பிடித்துக் கொண்டிருந்தபோது துங்கன் என்பவன் தான் பிடித்த மீனை வைக்க இடமில்லாததால் வாயில் பிடித்துக் கொள்கின்றான். அம்மீன் அவன் மூச்சுக் குழலில் எதிர்பாராவிதமாகச் சிக்கிக் கொள்ள அவன் இறந்துவிடுகின்றான். அடுத்த ஆண்டே கண்மாய் மீன்கள் காரணமின்றி இறந்து மிதக்க, கோவில் புசாரி சாமியாடித் துங்கனைக் குரவன் சாமியாக வழிபடுமாறு தீர்வு கூறுகின்றார். இத்தகைய நிகழ்வுகள் “உருளைக்குடி” மக்களின் சமய நம்பிக்கைகளைக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளன. கிணற்றில் விழுந்து இறந்தமகாலிங்கம் பிள்ளை, அங்கிருந்தே வயல்களைக் காக்கின்றார் என்று மக்கள் நம்புகின்றனர். “வண்ணான் கிடங்கோரம்

வட்டவடிவக் கோவில். கொடிக்காப் பிள்ளை கோவில் என்றும், பெரியபிள்ளை கோவில் என்றும் வாழ்கின்றார் பிள்ளை.” (சூல் ப.115) அகால மரணமடைந்தவர்களின் சினத்தைத் தணிக்க, மக்கள் அவர்களைத் தெய்வமாக வழிபடுகின்றனர். அத்தெய்வங்களைச் சிறுதெய்வங்கள் என்பர். நாட்டுப்புற மக்களின் இச்சமய நம்பிக்கைகளைச் “சூல்” புதினம் இவ்வாறுபதிவுசெய்துள்ளது.

மழைச்சடங்கு

உருளைக்குடிக் கிராமத்தில் செய்யப்படும் சடங்குகளுள் மழையை வழியனுப்பும் சடங்கு மிக முக்கியமானதாகும். கண்மாய் நீர்வரத்து பெருகியபின்பும் தேவையான நீர்கிடைத்த பின்பும் மழையைத் தேவையின்றி வீணாக்காமல் வழியனுப்பும் மழைச்சடங்கைச் “சூல்” புதினத்தில் காணமுடிகின்றது. “தூள்மாவுசாமி” என்னும் தெய்வத்திற்குச் சடங்காற்றதலாக மழைச்சடங்கு அமைகின்றது. “மழை பெருவாரியாகப் பெய்து, நடவு, விதைப்பு வேலைகள் முடிந்துவிட்டால், மழைபோதும் என்றும், மழைத்தண்ணீர் வீணாகக் கூடாதென்றும் ஊர்ச்சாற்றி மழையை வழியனுப்பும் சடங்கு நடைபெறும்” (சூல் பக். 86-87) “இந்த மாசத்துக்குள்ள ஒருநல்லநாளாக் குறிச்சு வாங்குங்க, தொள்ளுமாசாமியக் கும்புட்டு மழைய நிப்பாட்டிருவம்” (சூல் ப.89) இவ்வாறு இம்மக்கள் நல்லநாள் பார்த்து தூள்மாவு சாமியை வழிபட்டு, மழைச் சடங்கினைச் செய்கின்றனர்.

கால்நடைச் சடங்கு

வேளாண் தொழிலுக்கு உறுதுணையாக இருப்பவை கால்நடைகளாகும். இக்கால் நடைகளின் நலன் வேண்டியும் அவற்றின் பால் வற்றாமல் சுரக்கவும் கால்நடைச் சடங்கு செய்தலைஆசிரியர் இப்புதினத்தில் பதிவுசெய்துள்ளார். “சுற்றுக் கிராமங்களிலும் ஆடுமாடுகள் ஈன்றால் அதன் நஞ்சுக்

கொடிகளை ஒலைப்பெட்டிக்குள் வைத்துக் கொண்டு வந்து இந்தமரத்தில் கட்டிவைத்து விடுவார்கள். ஈன்ற கால்நடைகளின் சுகத்திற்கும் கன்றுகளின் வளர்ச்சிக்கும் பால் வற்றாமல் இருக்கவும் இந்த நேமிக்கம்” (சூல் ப.72) உளிக்கருப்பன் கோவிலின் பால் மரத்தில் கால்நடைகளின் நஞ்சுக் கொடிகள் பெட்டிக்குள் கட்டப்படுவதன் மூலம் பால்வளம் பெருகும் என்று மக்களுக்குள்ள நம்பிக்கையை அறிய முடிகின்றது.

கிணறு அடையாளப்படுத்தும் சடங்கு

புதிதாகத் திருமணம் முடிந்த தம்பதியினருக்குக் குடிதண்ணீர் எடுக்கும் கிணற்றை அடையாளப்படுத்தும் சடங்கு நடைபெறுகின்றது. “புதிதாக வந்த மணப்பெண்ணை அலங்கரித்துத் தண்ணீர் குடமும் வாளியும் கொடுத்து, குடிதண்ணீர் எடுக்கும் கிணற்றை அடையாளப்படுத்தும் சடங்கின் முக்கிய விஷயம், மணமக்களுக்கு என்ன பிள்ளை பிறக்கப் போகிறது என்று சாத்திரம் பார்ப்பது.” (சூல் ப.98) இதன் மூலம் இச்சடங்கின் நோக்கத்தை உணரலாம். மணமக்கள் கைகளில் எட்டு எட்டு வெற்றிலைகளை ஊர்க்குடும்பன் கொடுக்க, அவர்கள் கிழக்குத் திசையில் திரும்பிச் சூரியனை வணங்குகின்றனர். பின்பு அவ்வெற்றிலைகளைக் கிணற்றில் வீச, ஒன்பது வெற்றிலைகள் புறமாகவும் ஏழு வெற்றிலைகள் மல்லாந்த நிலையிலும் மிதக்கின்றன. அதன்படி மணமக்களுக்கு ஒன்பது பெண்பிள்ளைகளும் ஏழு ஆண்பிள்ளைகளும் பிறக்கும் என்று இம்மக்கள் நம்புகின்றனர்.

தண்டனைகள்

உருளைக்குடிக் கிராமத்தில் பல இடங்களில் “தெலாக்கிணறுகள்” காணப்படுகின்றன. மனிதர்கள் மற்றும் கால்நடைகள் நீர்ருந்தி இளைப்பாறவும் மரங்களின் நீர்த் தேவைகளுக்கும் மட்டும் இக்கிணறுகள் பயன்படுகின்றன. இக்கிணற்று நீரினை அசுத்தப்படுத்து

பவர்களைத் தண்டித்து அபராதம் விதிக்கின்றனர். “தப்பித்தவறியாரும் குளித்துவிட்டாலோ, ஆடுமாடுகளைக் குளிப்பாட்டினாலோ ஊருக்கு அபராதம் கொடுப்பதோடு ஊர்க்காரர்களின் வசவுகளையும் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும்.” (சூல் ப.13) கால்நடைகள் வயலைச் சேதப்படுத்தினால் அவற்றைப் பொதுத்தொழுவத்தில் அடைத்துவிடுவர். கால்நடைகளுக்கு உரிமையாளர் அபராதம் கட்டிய பின்பே அவற்றைவிடுவிப்பர். “கால்நடைகள் வெள்ளாமைகளில் புகுந்து அழிச்சாட்டியம் பண்ணிவிட்டால், அதனால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் கால்நடைகளைக் கொண்டுபோய் “பவுண்டு”களில் ஒப்படைத்துவிடுவார்கள். உரியவர்கள் தெண்டம் கட்டி அவற்றைத் திருப்பிக்கொள்ள வேண்டும்” (சூல் ப.351) இத்தகைய தண்டனைமுறைகள் ஊரின் கட்டுப்பாட்டு விதிமுறைகளைப் பாதுகாக்கும்வகையில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். பசுவினை வதைத்து அதன் மாமிசத்தை உண்ணல், கண்மாய் போன்ற நீர்நிலைகளைச் சேதப்படுத்துதல், பிறஉயிர்களைக் கொல்லுதல் போன்ற பாவங்களுக்குத் தண்டனை கிடையாது. அவற்றிற்குப் பரிகாரமே வழி என்று இம்மக்கள் நம்புகின்றனர். குளம்

வெட்டுதல், மரம் வளர்த்தல், உயிர்களுக்கு உணவளித்தல் என்றமுறையில் இப்பரிகாரங்கள் அமைகின்றன.

முடிவுரை

வேளாண் தொழிலையே வாழ்வாதாரமாகக் கொண்டு வாழும் மக்களுக்கென்று சில தனித்த நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும் சடங்குகளும் உள்ளன. சோ. தர்மன், இவ்வேளாண் மக்களின் வாழ்வியலையே “சூல்” புதினமாகப் படைத்துள்ளார். கரிசல் காட்டு வட்டாரத்தில் உள்ள உருளைக்குடிக் கிராமத்தில் வாழும் வேளாண் மக்களின் நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், சடங்குகள், தொழில் நுணுக்கங்கள் போன்றவை “சூல்” புதினத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

துணைநூற்பட்டியல்

1. தர்மன் சோ. (2016). “சூல்”. திருச்சி, அடையாளம் பதிப்பகம்,
2. பக்தவத்சலபாரதி. (1990). “பண்பாட்டு மானிடவியல்”, சென்னை, மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
3. https://www.tamildigitallibrary.in/admin/assets/book/TVA_BOK_0006106